Nr. 12. Tarnopol, dnia 1 grudnia 1927. Rok VII.

Dziennik Urzędowy

WOJEWÓDZTWA TARNOPOLSKIEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Tarnopol, Urząd Wojewódzki. Wychodzi 1-go każdego miesiąca.

Cena pojedynczego egzemplarza 40 groszy. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.
Cena ogłoszeń: drobne za wyraz 10 groszy — najmniej 1 zł.

Treść działu urzędowego:

Treść działu nieurzędowego:

Dział urzędowy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

Nr. OB. 3677. Warszawa dnia 9 listopada 1927 r.

Przedmiot:
Fałszywe Bilety państwowe
5 złotowe.

Do Pana Wojewody w Tarnopolu.

Stosownie do § 12 przepisów o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych oraz zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych, walorów państwowych innych państwowych znaków wartościowych zatwierdzonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 czerwca b. r. (Monitor Polski z dnia 24 września 1927 r. Nr. 219 poz. 560). Min. Spraw Wewn. podaje do wiadomości treść wydanego przez Ministerstwo Skarbu komunikatu o pojawieniu się w obiegu fałszywych biletów państwowych 5 złotowych.

Komunikat.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że pojawiły się w obiegu fałszywe bilety państwowe 5 złotowe z datą 25 października 1926 r.

Fałsyfikat wykonany jest na papierze odmiennym od papieru biletów autentycznych. Papier ten ze strony odwrotnej falsyfikatu zadrukowany jest różowemi, dość gęsto rozłożonemi krzywemi kreskami.

Wykonanie graficzne falsyfikatu jest nieczyste.

Kolory farb — strony przedniej — odmienne, strony odwrotnej — zbliżone do autentycznych.

Fałszerze posługiwali się przy wykonywaniu falsyfikatów maszynami. Falsyfikat wykonany jest niezbyt udatnie.

Cechy szczególne:

Strona przednia:

Cyfry numeracji są grubsze, nieostre, pozalewane i nierówno rozstawione.

Kolory farb — bronzowy i zielony zlewają się w jeden brudny szaro-zielony kolor.

Ornamenty — w ramce zamaczane, u góry i u dołu ramki — prawie niewidoczne.

Główka kobieca, oraz stylizowane ornamenty dokoła niej są zamazane, niewyraziste np. wstęga i jej zakończenie nie uwydatnia się.

Napisy nieostre prawie — nieczytelne.

Strona odwrotna:

Postać górnika różni się od takiejże postaci w bilecie autentycznym. Cieniowanie wykonane jest linjami znacznie grubszemi niż w autentyku.

Cieniowanie to wykonane jest w falsyfikatach przeważnie linjami bronzowemi, zaś w autentyku — linjami zielonemi.

Z powodu odmiennego sposobu cieniowania poszczególne części postaci górnika mają wygląd odmienny, jak np. oko, ucho, ramię, pierś i prawa ręka.

Godło Państwa — wykonane nieudatnie, upierzenie orła, oko, korona — zupełnie odmienne.

Napis „Pięć Złotych" — jest nieudatnie wykonany.

Napis klauzuli karnej różni się wybitnie, gdyż składa się z liter większych i znacznie grubszych. — Wyrazy „Podrabianie i współdziałanie" składają się z liter znacznie większych i grubszych niż wyrazy „jest ciężkiem więzieniem".

Litery „R" i „A" w wyrazie „Podrabianie" stykają się z sobą.

Naczelnik Wydziału: **Robaczewski** w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych

№ O. B. 3565. Warszawa, dnia 21 października 1927.

Dodatek ekonomiczny.

Do Pana Wojewody w Tarnopolu.

Pismem z dnia 14 października br. N. D. III. 2488/1. Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że wynagrodzenie dzienne lub akordowe robotnic w przedsiębiorstwach i monopolach państwowych nie podpada pod pojęcie uposażenia ani też zaopatrzenia w instytucji państwowej, o którem mowa w art. 4 ustęp 3-ci punkt a) ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. Rz. P. Nr. 116 poz. 924). Powyższe udziela Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości.

Naczelnik Wydziału: **Robaczewski** w. r.

PRZEPISY

o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych oraz zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych, walorów państwowych i innych państwowych znaków wartościowych, zatwierdzone uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1927 roku.

§ 1.

Wszystkie kasy państwowe i Bank Polski przyjmują przy wpłatach bez żadnych ograniczeń i potrąceń uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, które posiadają:

a) nie mniej niż dwie trzecie powierzchni biletu,

b) serję i numer oraz podpisy w całości.

Zatarcie poszczególnych cyfr numeracji, powstałe wskutek normalnego zużycia w obiegu, nie może być powodem odmowy przyjęcia biletu.

Bilet sklejony może się składać tylko z części, należących do tego samego biletu.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, odpowiadające warunkom, przewidzianym w ustępach poprzednich, będą wymieniane bez żadnych ograniczeń i potrąceń przez Centralną Kasę Państwową, wszystkie kasy skarbowe i Bank Polski.

§ 2.

Uszkodzone bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające warunkom, przewidzianym w § 1, o ile nie wzbudzają podejrzenia co do oszukańczych z niemi manipulacyj, wymieniane będą przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i Bank Polski bez żadnych ograniczeń i potrąceń o ile odpowiadają specjalnym przepisom, wydawanym przez instytucje emitujące dla każdej poszczególnej emisji i wartości.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, dziurkowane przez Bank Polski, Centralną Kasę Państwową i kasy skarbowe przy wycofywaniu ich z obiegu, wymianie nie podlegają.

§ 3.

Bilety bankowe, państwowe i zdawkowe, nie odpowiadające przepisom, wydanym na podstawie § 2 przez instytucje emitujące, mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowego postanowienia Dyrekcji Banku Polskiego, ilekroć poszkodowany usprawiedliwi, że uszkodzenie nastąpiło z przyczyny, która nie może mu być poczytaną za winę.

Wymiana uskuteczniona będzie za potrąceniem kosztów porta, korespondencji i druku biletu.

§ 4.

Przyjmowanie do wymiany lub spłaty uszkodzonych walorów państwowych, jak obligacje pożyczek państwowych, bony, bilety skarbowe oraz inne państwowe papiery wartościowe, uskutecznia się we właściwych dla danego waloru instytucjach bez żadnych ograniczeń i potrąceń, o ile posiadają:

a) nie mniej niż 2/3 powierzchni papieru,

b) serję i numer oraz conajmniej jeden podpis w całości.

Papier sklejonego waloru składać się może tylko z części, należących do tego samego egzemplarza.

Kupony od obligacyj winny całkowicie odpowiadać przepisom powyższym, a nadto oprócz numeru emisyjnego posiadać winny numer bieżący kuponu, bądź datę płatności.

§ 5.

Obligacje pożyczek państwowych, jakoteż kupony od nich oraz inne walory państwowe, nie odpowiadające warunkom § 4, a uszkodzone przez pożar, powódź i inne nadzwyczajne wypadki mogą być wymieniane tylko na skutek każdorazowej decyzji Ministra Skarbu po udowodnieniu przez petenta przyczyny uszkodzenia.

Wymiana uskuteczniana będzie za potrąceniem kosztów porta, korespondencji i druku waloru.

§ 6.

Niezależnie od postanowień §§ 4. i 5. walory państwowe ulegają amortyzacji według obowiązujących przepisów, o ile im to prawo wyraźnie nie zostało odjęte.

§ 7.

Uszkodzone banderole podatkowe mogą być wymieniane, o ile są przedstawiane w arkuszach, i tylko na zasadach, przewidzianych w § 5.

Banderole, pocięte na pojedyńcze opaski, wymianie nie podlegają.

Wymiana uszkodzonych znaków opłaty stemplowej, statystycznej, pocztowej i innych uskutecznia się na mocy specjalnych przepisów.

§ 8.

Przy wpłatach, uskutecznianych do kas państwowych obiegową monetą metalową, oraz przy wymianie monet, które utraciły wskutek normalnego użycia w obiegu część swej wagi, obowiązuje przepis art. 13 załącznika do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1924 r. w przedmiocie tekstu rozporządzenia o systemie monetarnym (Dz. U. R. P. Nr. 37 poz. 401).

§ 9.

Monety autentyczne z brakami menniczemi, a więc mające rysunek niewyraźny, nieprawidłowy, lub pęknięte i t. p., podlegają wymianie przez Centralną Kasę Państwową, kasy skarbowe i oddziały Banku Polskiego bez żadnych potrąceń.

§. 10.

Wymiana monet uszkodzonych należy do Mennicy Państwowej.

W razie przedstawienia w jakiejkolwiek kasie państwowej lub Banku Polskim uszkodzonej obiegowej monety metalowej monetę taką należy zatrzymać za potwierdzeniem odbioru i przesłać ją Mennicy Państwowej.

Mennica Państwowa w razie stwierdzenia przez nią przypadkowego uszkodzenia monetę tę wymienia posiadaczowi, w razie zaś stwierdzenia rozmyślnego uszkodzenia monetę kasuje i zwraca ją temuż.

Uszkodzone monety złote i srebrne mogą być na życzenie okaziciela nabywane przez oddziały Banku Polskiego jako kruszec na wagę.

Bank Polski skupione w ten sposób monety przesyła Mennicy Państwowej do demonetyzacji.

§ 11.

I. W razie zgłoszenia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej biletu bankowego, państwowego lub zdawkowego, waloru lub innego państwowego znaku wartościowego sfałszowanego, podrobionego, dziurkowanego (§ 2) lub budzącego wątpliwości co do autentyczności względnie pochodzenia, należy przedstawiony znak wartościowy zatrzymać i o zatrzymaniu sporządzić w 4 egzemplarzach protokół.

Protokół winien zawierać:

a) opis okoliczności zatrzymania podejrzanego znaku wartościowego,

b) imię, nazwisko i zawód okaziciela, miejsce jego zamieszkania, datę i miejsce urodzenia oraz imiona rodziców,

c) opis zatrzymanego znaku wartościowego (wartość odcinka, data emisji, serja, numer i inne cechy szczególne),

d) oświadczenie osoby, u której znak wartościowy zatrzymano, co do źródła, z którego znak ten otrzymała,

e) podpis zatrzymującego oraz podpis lub odcisk palca okaziciela znaku wartościowego.

Jeden egzemplarz protokołu pozostaje u kwestjonującego (w urzędzie), drugi otrzymuje zainteresowany, trzeci i czwarty wraz z zatrzymanym znakiem wartościowym odsyła się bezzwłocznie jako posyłkę pośpieszną do Państwowych Zakładów Graficznych w Warszawie dla dokonania ekspertyzy.

Jeżeli na okaziciela pada podejrzenie fałszowania względnie rozmyślnego puszczania w obieg falsyfikatów, należy wezwać policję, która ustali tożsamość osoby i postępuje w myśl właściwych przepisów.

II. Po dokonaniu ekspertyzy nie później jak w ciągu 48 godzin, licząc od chwili otrzymania zakwestjonowanego znaku wartościowego, Państwowe Zakłady Graficzne w razie stwierdzenia:

a) fałszerstwa lub podrobienia — przesyłają trzeci egzemplarz protokołu łącznie z orzeczeniem wstępnem do Komendy Głównej Policji Państwowej do ewidencji i rejestracji, czwarty egzemplarz protokołu wraz z orzeczeniem i falsyfikatem — do prokuratora przy sądzie okręgowym miejsca zatrzymania falsyfikatu,

b) autentyczności — przesyłają znak wartościowy wraz z orzeczeniem instytucji kwestjonującej, która zwraca go bezzwłocznie okazicielowi za pokwitowaniem.

§ 12.

Państwowe zakłady Graficzne w razie stwierdzenia nowego typu falsyfikatu biletu państwowego, zdawkowego lub bankowego sporządzają jego opis, który podają do wiadomości Ministerstwa Skarbu i Banku Polskiego.

O pojawieniu się w obiegu nowego typu falsyfikatu biletu bankowego wydaje komunikat prasowy Bank Polski, biletu zaś państwowego i zdawkowego — Ministerstwo Skarbu.

Równocześnie treść komunikatu prasowego z uwzględnieniem szczególnych cech rozpoznawczych winna być przez Ministerstwo Skarbu, względnie Bank Polski podana do wiadomości wszystkim władzom centralnym, które obowiązane są zawiadomić podległe im organy,

§ 13.

W razie przedstawienia w jakiejkolwiek kasie państwowej, samorządowej lub instytucji kredytowej obiegowej monety metalowej fałszywej lub wzbudzającej wątpliwość co do autentyczności, należy zastosować sposób postępowania, jak w § 11 ust. I. z tą zmianą, że zatrzymaną monetę przesyła się bezzwłocz-

nie dla zbadania do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Mennica Państwowa postępuje zgodnie z § 11. ust. II, a w razie potrzeby zawiadamia bezzwłocznie o tem Ministerstwo Skarbu.

§ 14.

Dla zakwestjonowanych znaków pieniężnych i walorów państw obcych ustala się tryb postępowania, przewidziany w §§ 11., 12. i 13.

§ 15.

Co do autentyczności, względnie podrobienia lub sfałszowania walorów krajowych i zagranicznych Państwowe Zakłady Graficzne, zaś co do monet Mennica Państwowa — są obowiązane na żądanie sądów, prokuratorów i władz bezpieczeństwa dokonywać ekspertyz i wydawac orzeczenia.

Co do autentyczności względnie podrobienia lub sfałszowania walorów zagranicznych władze wyżej wymienione mogą zwracać się o dokonanie ekspertyzy i wydanie orzeczenia także do instytucji zagranicznych, emitujących dane walory. Żądania takie należy kierować za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości, o ile umowy międzynarodowe nie zawierają odmiennych przepisów.

§ 16.

Władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu spraw o podrabianie lub fałszowanie biletów bankowych, państwowych i zdawkowych, papierów i znaków wartościowych (§ 7. ustęp ostatni) falsyfikaty oraz inne dowody rzeczowe, służące bezpośrednio do podrabiania lub fałszowania (np. prasa, kamień litograficzny i tp.), do Państwowych Zakładów Graficznych. Falsyfikaty przechowuje się w Państwowych Zakładach Graficznych conajmniej jeden rok, poczem ulegają komisyjnemu zniszczeniu z wyjątkiem tych, które jako charakterystyczne odmiany falsyfikatu, winny być zatrzymane w specjalnie w tym celu prowadzonych albumach.

Falsyfikaty monet, będące dowodami rzeczowemi w sprawach o podrabianie monet lub fałszowanie, władze sądowe przesyłają po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu tych spraw do Mennicy Państwowej w Warszawie.

Jeżeli w sprawie o podrabianie lub sfałszowanie walorów zagranicznych jest więcej, niż jeden identyczny egzemplarz falsyfikatu tego samego waloru, jako dowód rzeczowy, natenczas po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu sprawy władze sądowe przesyłają drugi egzemplarz waloru instytucji zagranicznej, dokonującej ekspertyzy, na jej żądanie.

§ 17.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie na obszarze całego Państwa z dniem 1 października 1927 r.

Z dniem tym tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczas w tym przedmiocie obowiązujące przepisy.

Prezes Rady Ministrów:
(—) **J. Piłsudski.**

Minister Skarbu:
(—) **G. Czechowicz.**

(Przedruk z Monitoru Polskiego Nr. 219 z roku 1927, poz. 560).

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Departament Konsularny.

Nr. K. II. a. 6843/27. Warszawa, d. 27 września 1927.

Komunikat prasowy

w sprawie odszkodowań wypłacanych przez Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki rodzinom żołnierzy Armji Amerykańskiej poległych w wojnie światowej Ministerstwo Spraw Zagranicznych podaje do wiadomości, że na podstawie obowiązującego obecnie regulaminu Biura Weteranów Stanów Zjednoczonych Ameryki podania osób, które były zależne materjalnie od poległych na wojnie, ewentualnie zmarłych z powodu wypadków podczas służby w wojsku Stanów Zjednoczonych, mogą być przedkładane dyrekcji Biura Weteranów Stanów Zjednoczonych w Waszyngtonie jedynie przed upływem lat dziesięciu od daty śmierci danego żołnierza. Zatem w r. 1928 ulegną przedawnieniu niezgłoszone pretensje tego rodzaju wynikłe wskutek wypadków podczas wojny światowej.

O wypłatę odszkodowania wojennego mogą się ubiegać: żona, o ile nie wyszła za mąż ponownie, dzieci, matka lub ojciec, pasierby, nieślubne lub adeptowane dzieci poległego, ewentualnie zmarłego w związku ze służbą w wojsku Stanów Zjednoczonych.

Wobec powyższego osoby zainteresowane, które dotychczas nie zgłosiły swych pretensyj winne w interesie własnym zgłosić swe podania bezpośrednio do „U. S. Weterans Bureau Waschington, D. C.“ lub też należycie ostemplowane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Podanie wstępne może być w formie zwykłego listu, w języku polskim. W podaniu należy wyszczególnić imię i nazwisko danego żołnierza, nazwę miejscowości w Stanach Zjednoczonych Ameryki, z której wstąpił do służby w wojsku i o ile możliwe rodzaj broni i ewentualnie dokładny adres wojskowy.

Powyższe nie dotyczy spraw będących w toku załatwienia lub załatwionych.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. RW. 4270. Tarnopol, dnia 15 listopada 1927.

Rozporządzenie

Wojewody tarnopolskiego z dnia 15 listopada 1927. L. RW. 4270 z powodu pryszczycy w Województwie lwowskiem, stanisławowskiem i wołyńskiem.

Z uwagi na obecny stan pryszczycy u zwierząt racicowych w sąsiednich Województwach i zawleczenia tej zarazy za granicę Państwa transportami nierogacizny, nadanej na stacji kolejowej w Tarnopolu i Zadwórzu, oraz celem zapobieżenia zawleczenia pryszczycy na obszar Województwa Tarnopolskiego, uchylam tutejsze rozporządzenia z 17 października i 23 grudnia 1925 L. RW. 54257/7042 i 66437/8231 ex 1925 i zarządzam wskutek telegraficznego reskryptu Ministerstwa z 8 listopada b. r. Nr. 3942 —W—I na pod-

stawie §§ 2, 5, 23 i 24 ustawy z dnia 6 sierpnia 1909 Dz. U. P. Nr. 177 i odnośnego rozporządzenia wykonawczego z 15 października 1909 Dz. U. P. Nr. 178 aż do odwołania jak następuje:

I.

Przywóz (wyprowadzanie) zwierząt racicowych (bydła rogatego, owiec, kóz i świń) z obszaru Województwa: lwowskiego, stanisławowskiego i wołyńskiego na terytorjum Województwa tarnopolskiego jest wzbronione.

II.

Przewóz tych zwierząt przez Województwo tarnopolskie może się odbywać kolejami żelaznemi w zaplombowanych wagonach bez przeładowania.

III.

Starostów powiatów graniczących z sąsiedniemi Województwami upoważniam w wypadkach godnych uwzględnienia do zezwalania rolnikom na wprowadzanie dla celów gospodarskich wspomnianych wyżej zwierząt pieszo z sąsiednich powiatów Województwa lwowskiego, stanisławowskiego i Wołyńskiego do swych powiatów, o ile według opinji referenta weterynaryjnego Starostwa wprowadzenie takie nie będzie połączone z niebezpieczeństwem zawleczenia tej zarazy.

IV.

Innych wyjątkowych zezwoleń na obrót zwierzętami racicowemi między Województwami sąsiedniemi a Województwem tarnopolskiem udzielać będzie każdorazowo Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

W tym celu mają interesowane strony wnosić drogą urzędową podania należycie ostemplowane i odpowiednio zaopinjowane przez Starostwo miejsca pochodzenia względnie przeznaczenia zwierząt.

V.

Przekroczenia tego rozporządzenia, które natychmiast obowiązuje, będą karane według postanowień rozdziału VIII ustawy na wstępie zacytowanej.

Wojewoda: w. z. **Gergowicz** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. AD. 14040. Tarnopol, dnia 7 listopada 1927.

W sprawie nakazów karnych
i doraźnych nakazów karnych.

Obwieszczenie.

W Nr. 87 Dziennika Ustaw Rz. P. ukazało się pod pozycją 776 Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 września 1927 o nakazach karnych w postępowaniu administracyjnem na obszarze Województw: Krakowskiego, Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego.

I. Nakazy karne.

Rozporządzenie to upoważnia powiatowe władze administracji ogólnej w razie otrzymania doniesienia o przekroczeniu karanem w drodze administracyjnej od władz lub organów urzędowych (policji, naczelników gmin i t. p.) sporządzonego na podstawie ich własnego spostrzeżenia, lub zeznania dokonanego przed nimi, do nakładania kar pieniężnych do wysokości 50 zł. lub kary aresztu do dni 3 w drodze „nakazu karnego“ bez przesłuchania obwinionego.

Ukaranemu przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu do Starostwa w terminie 8-dniowym, przyczem dnia doręczenia lub ogłoszenia nakazu karnego nie należy wliczać do tego terminu.

Na skutek wniesionego (ustnie lub pisemnie) sprzeciwu zarządzi Starostwo rozprawę karną w myśl obecnie obowiązujących przepisów.

Orzeczeniami wydanemi w trybie przeprowadzenia rozprawy karnej można wymierzyć karę w tej samej wysokości jak nakaz karny, surowszą, lub łagodniejszą, albo też uwolnić od odpowiedzialności, w myśl bowiem art. 3 wymienionego rozporządzenia władza administracyjna nie jest związana wymiarem i rodzajem kary nałożonej nakazem karnym.

II. Doraźne nakazy karne.

Pozatem wspomniane rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej wprowadza nową forme postępowania administracyjnego, a mianowicie „DORAŹNE NAKAZY KARNE“.

Istota reformy polega na tem, że Starostwa uzyskują możność indywidualnego upoważnienia za moją uprzednią zgodą funkcjonarjuszów państwowych im podległych jak Policja Państwowa, funkcjonarjuszów Starostw i samorządowych do nakładania w formie „DORAŹNYCH NAKAZÓW KARNYCH“ i bezzwłocznego pobierania kar pieniężnych do wysokości 10 zł. pod niżej zapodanemi warunkami.

Funkcjonarjusze upoważnieni do nakładania kar w trybie doraźnym nakazów karnych winni posiadać pisemne upoważnienie Starostwa i wykazać się niem na żądanie osoby interesowanej.

Upoważnieni funkcjonarjusze będą mogli nakładać doraźne kary pieniężne tylko w razie ujawnienia przekroczeń tych przepisów administracyjnych, które odnośne Starostwo w upoważnieniu wymieni i tylko w wysokości wyraźnie wymienionej w upoważnieniu.

Zauważa się, że w postępowaniu doraźnem kara pieniężna stanowi karę główną i wyłączną.

Doraźne postępowanie będzie mogło mieć tylko wówczas zastosowanie, gdy przestępcę schwytano na gorącym uczynku t. j., gdy sam funkcjonarjusz dostrzegł przekroczenie w momencie popełnienia go przez przestępcę, względnie, gdy co do osoby przestępcy niema wątpliwości.

Upoważnieni funkcjonarjusze nakładają w formie doraźnego nakazu karnego kary pieniężnej i pobierają je bezzwłocznie pod warunkiem, że interesowany wyrazi zgodę na natychmiastowe uiszczenie nałożonej kary i kary te bezzwłocznie uiści. W przeciwnym razie odstąpi organ urzędowy od stosowania doraźnego nakazu i o popełnionem przekroczeniu sporządzi doniesienie do Starostwa.

Doraźne nakazy karne są bezimienne, z reguły tedy nie będzie doraźny nakaz karny wymieniał indywidualnie osoby ukaranej, a nastąpi to tylko na jej żądanie.

Kara pieniężna wymieniona doraźnym nakazem karnym, oraz niezzwłocznie uiszczona uważa się za nałożoną prawomocnie i interesowanemu nie przysługuje żaden dalszy środek prawny.

Funkcjonarjusz Policji Państwowej nakładający kary w drodze doraźnego nakazu karnego winien podkreślić w nakazie wykroczenie, za które kara została pobrana, a po zaopatrzeniu nakazu datą i podpisem wręczyć go osobie ukaranej.

Natomiast inni funkcjonarjusze posługiwać się mają bloczkami wystawianemi w dwóch egzemplarzach przez kalkę, z których po wypełnieniu jeden ma być doręczony osobie ukaranej.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. BP. 7658. Tarnopol, dnia 3 listopada 1927.

Zniesienie posterunku P. P.
w Nowosiółce pow. Borszczów.

Zarządzenie.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 15 stycznia 1926, Nr. BP. 9114/25 zarządzam z dniem 1 grudnia 1927 skasowanie posterunku Policji Państwowej w Nowosiółce pow. Borszczów a pozostały rejon gmin Nowosiółki i Zalesia przydzielam do rejonu posterunku Policji Państwowej w Iwaniu Pustem powiat Borszczów.

Obsadę posterunku P. P. w Iwaniu Pustem wzmacniam o 4 niższych funkcjonarjuszy.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. BP. 7941. Tarnopol, dnia 17 listopada 1927.

Kreowanie posterunku P. P.
w Zarudziu powiat Zbaraż.

Zarządzenie.

Na podstawie reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1926 Nr. BP. 9114/25 zarządzam z dniem 1 grudnia 1927 kreowanie posterunku Pol. Państwowej w Zarudziu powiat Zbaraż.

Do rejonu tego posterunku przydzielam objekt gminy Wałachówka. Zarudzie, folwark Zarudzie, Ochrymowce, groblę Chodaczek, las Sabaszycha, gminę Stryjówka i Zastawa młyn.

Obsadę posterunku w Zarudziu oznaczam na 1 komendanta i 2 funkcjonarjuszy.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. SOP. 5748/27. / S. Tarnopol, dnia 20 października 1927.

W sprawie współdziałania z gminą m. st. Warszawy w zakresie zapobiegania wzrostowi bezdomnych w Warszawie.

Obwieszczenie.

W ostatnich czasach występuje w coraz jaskrawszej formie zjawisko masowego napływu do stolicy Państwa Warszawy osób, które nie mając zapewnionego w niej pomieszczenia ani środków utrzymania, przybywają tam bądź w celu wyszukania sobie pracy i dachu nad głową, bądź też, co często się zdarza, bez jakiegokolwiek celu.

Powodem napływu wymienionych osób do Warszawy są rozpowszechnione z gruntu fałszywe wiadomości o łatwości znalezienia pomieszczenia w Warszawie w związku z akcją budowy baraków dla bezdomnych przez magistrat stołeczny.

Na skutek okólnika Nr. 178 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1927 r. Nr. SG. 4140 zwracam uwagę ludności tutejszego Województwa na trudności znalezienia w stolicy Państwa dachu nad głową i pracy, w szczególności w stolicy istnieje tak gwałtowny brak pomieszczeń, że m. st. Warszawa nie może ich dostarczyć własnym mieszkańcom, a tem mniej przyjezdnym z innych gmin. Prowadzona przez gminę stołeczną akcja budowy baraków dla bezdomnych pokrywa zaledwie drobną część potrzeb stałych mieszkańców stolicy. W sytuacji tej m. st. Warszawa zmuszone będzie korzystać z całą bezwzględnością w stosunku do przyjezdnych bezdomnych z postanowień ustawy o opiece społecznej z dnia 16 sierpnia 1924 (Dz. U. Rz. P. Nr. 92 poz. 726) i odsyłać bezdomnych względnie potrzebujących opieki do gmin, w których oni posiadają prawo do opieki trwałej.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski** w. r.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. SOP. 4983/27. / P. Tarnopol, dnia 12 listopada 1927 r.

Komisja Wojewódzka do walki z alkoholizmem w Tarnopolu— redukcja koncesyj szynkarskich.

Ogłoszenie.

Ustawiona w myśl art. 12 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. Rz. P. Nr. 35 poz. 299 z roku 1922) oraz § 8 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 2 czerwca 1922 o wykonaniu tejże ustawy (Dz. U. Rz. P. Nr. 51, poz. 462) Komisja Wojewódzka do walki z alkoholizmem uchwałą z dnia 9 listopada 1927:

1) zatwierdziła uchwałę Powiatowej Komisji do walki z alkoholizmem w Buczaczu z dnia 2 marca

1927 co do zmiany rozmieszczenia pozostać mających miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych tak, że obecnie Komarówka będzie miała jedno miejsce sprzedaży, natomiast w Wierzbiatynie nie pozostanie żadne takież miejsce,

2) przyjęła do wiadomości zapowiedziany uchwałą tejże Powiatowej Komisji z tej samej daty ewentualny wniosek w kierunku oznaczenia miejsca detalicznej sprzedaży po prawomocności decyzji ministerjalnej co do uprawnienia w Jazłowcu,

3) przychyliła się do wniosku tejże Powiatowej Komisji z 22 lutego 1926 co do zwiększenia ilości pozostać mających miejsc detalicznej sprzedaży o jedno, a to wobec ilości mieszkańców 116.660, licząc dla 2500 mieszkańców jedno miejsce detalicznej sprzedaży 116.660 : 2500 = 46 66).

O tem zawiadamia się w myśl ostatniego ustępu § 7 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 5 września 1922 w przedmiocie regulaminu dla Komisji do walki z alkoholizmem — Monitor Polski Nr. 218 z dnia 26 września 1922, poz. 147 interesowanych z tem, że po myśli drugiego ustępu § 8 ostatnio — cytowanego rozporządzenia ministerjalnego od niniejszej decyzji Komisji Wojewódzkiej do walki z alkoholizmem, jako ostatecznej nie służy prawo dalszego odwołania.

Przewodniczący: **Siedlecki** w. r.
Wicewojewoda.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. RW. 4253/27. Tarnopol, dnia 19 listopada 1927 r.

Przeciętna cena targowa za świnie bite na miesiąc listopad 1927.

Ogłoszenie.

Przeciętna cena targowa świń bitych, notowanych urzędownie w Tarnopolu w miesiącu październiku 1927, która w myśl par. 52 ustawy z 6 sierpnia 1909 Dz. P. P. Nr. 177 ma służyć na podstawę do wymiaru odszkodowania za świnie rzeźne zabijane na obszarze Województwa Tarnopolskiego z urzędu lub padłe wskutek szczepienia zarządzonepo przez Władze w miesiącu listopadzie 1927 r. wynosi 2 zł. 40 gr. za 1 kg.

Za Wojewodę: **Dr. Mazurek** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. R. W. 4316. Tarnopol, dnia 22 listopada 1927.

Taryfa wartości świń użytkowych za IV kwartał 1927.

Ogłoszenie.

Celem wymiaru odszkodowania za świnie użytkowe i hodowlane zabite na obszarze Województwa Tarnopolskiego z urzędu lub padłe wskutek szczepienia, zarządzonego przez Władze w IV kwartale 1927 r. ustanawia się za 1 kg. wagi żywej po myśli § 52 ustawy z 6 sierpnia 1909 Dz. p. p. Nr. 177 i rozporządzenia wykonawczego z 15-go października 1909 Dz. p. p. Nr. 178, następującą taryfę:

I. ŚWINIE RASOWE.

a) do 6 tygodni za 1 kg. wagi żywej .	5 Zł.	— gr.
b) od 6 tyg. do 4 mies. za 1 kg. wagi żywej	3 Zł.	— gr.
c) od 4 mies. do 10 „ „ 1 „ „ „ .	3 Zł.	— gr.
d) ponad 10 miesięcy „ 1 „ „ „ .	3 Zł.	— gr.

II. ŚWINIE PÓŁKRWI.

a) do 6 tygodni za 1 kg. wagi żywej .	4 Zł.	— gr.
b) od 6 tyg. do 4 mies. za 1 kg. wagi żywej	2 Zł.	50 gr.
c) od 4 mies. do 10 „ „ 1 „ „ „ .	2 Zł.	20 gr.
d) ponad 10 miesięcy „ 1 „ „ „ .	2 Zł.	— gr.

III. ŚWINIE RASY KRAJOWEJ.

a) do 4 miesięcy za 1 kg. wagi żywej .	2 Zł.	10 gr.
b) od 4 mies. do 10 mies. za 1 kg. wagi żywej	2 Zł.	50 gr.
c) ponad 10 miesięcy „ 1 „ „ „ .	2 Zł.	— gr.

Za Wojewodę: **Dr. Mazurek** w. r.
Naczelnik Wydziału.

Starostwo w Buczaczu.

L. 34309/27/J. Buczacz, dnia 3 listopada 1927.

Ogłoszenie.

Józef Młodecki wniósł podanie do Starostwa w Buczaczu o udzielenie mu pozwolenia na wykonywanie urządzeń wodnych celem założenia stawów rybnych na pgr. 519, 526 i 286 w gminie Monasterzyskach.

Celem stwierdzenia dopuszczalności względnie ustalenia warunków zamierzonych urządzeń zarządza Starostwo w Buczaczu po myśli art. 195 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. Rz. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu na dzień **6 grudnia 1927 (wtorek).**

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 9-ej w kancelarji Urzędu gminnego w Monasterzyskach.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Buczaczu od dnia 22 listopada do dnia 5-go grudnia b. r. w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzieleniu pozwolenia wnosić można przed terminem dochodzenia w Starostwie w Buczaczu pisemnie lub ustnie następnie zaś przy dochodzeniu.

Ostrzega się, że ci którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie podniosą, tracą do nich prawo i będą mogli przeciw ewentualnie szkodliwemu działaniu wykonywania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymania urządzeń zapobiegających szkodzie albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta: **Kuliczkowski** w. r.

Starostwo w Trembowli.

L. 26066/27. Trembowla, dnia 20 października 1927.

Ogłoszenie.

Jan Kłapouchy z Ruzdwian wniósł do tut. Starostwa prośbę o wydanie konsensu wodno-prawnego na urządzenie młyna wodnego nad potokiem Bednarówka w Ruzdwianach.

Celem stwierdzenia dopuszczalności względnie ustalenia warunków zamierzonych urządzeń wodnych, zarządza Starostwo w Trembowli w zastępstwie i w imieniu Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu w myśl reskryptu tegoż Urzędu z dnia 2 marca 1926 L. AD. 9090 na podstawie art. 196 ustawy wodnej z 19 września 1922, Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 936 dochodzenie wodno-prawne na miejscu w Ruzdwianach na dzień **28 grudnia 1927** (środa) przy współudziale rzeczoznawcy technicznego i stron interesowanych.

Komisja zbierze się w tym dniu o godzinie 9-ej rano w kancelarji Urzędu gminnego w Ruzdwianach.

Projekty i opisy techniczne zamierzonych urządzeń wodnych wyłożone będą do publicznego wglądu w Starostwie w Trembowli biuro Nr. 5 od dnia 5-go listopada 1927 w godzinach urzędowych.

Ewentualne zarzuty lub oświadczenia przeciwko udzieleniu konsensu wnosić można przed terminem dochodzenia komisyjnego w Starostwie w Trembowli pisemnie lub ustnie, a najpóźniej podczas dochodzenia na miejscu do rąk p. przewodniczącego komisji.

Ostrzega się, że ci, którzy w tym terminie żadnych zarzutów nie wniosą, tracą do nich prawo i będą mogli przeciw szkodliwemu ewentualnie działaniu wykonania nadanych praw żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie lub odszkodowania.

Starosta: **Rad** w. r.

Okręgowy Urząd Ziemski we Lwowie.
Wydział Urządzeń Rolnych.

Nr. R. 8512/27. Lwów, dnia 16 listopada 1927 r.

Podają do wiadomości, że mierniczemu przysięgłemu p. inż. Karolowi Wilhelmiemu zamieszkałemu we Lwowie, ul. Kopernika 30 udzielone zostało na mocy § 110 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z 7/XII 1926 r. do ustawy z 28/XII 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 8 z roku 1927 poz. 66)

upoważnienie

do zawodowego wykonywania czynności parcelacyjnych na każdoczesnem terenie działania Okręgowego Urzędu Ziemskiego we Lwowie.

Prezes Okręgowego Urzędu Ziemskiego we Lwowie
Dr. Stanisław Orzechowski m. p.

Urząd Wojewódzki w Tarnopolu.

L. R. W. 4382. Tarnopol, dnia 22 listopada 1927 r.

WYKAZ

panujących zaraźliwych chorób zwierzęcych za czas od 1 do 15 listopada 1927 r.

1. Nosacizna (Malleus)

Pow. Brody: Folwarki Małe.

2. Wąglik — (Anthrax)

Pow. Czortków: Ułaszkowce.
Pow. Kamionka str.: Dobrotwór.
Pow. Kopyczyńce: Kluwińce.
Pow. Radziechów: Radziechów.
Pow. Tarnopol: Czernielów maz., Stupki.

3. Szelestnica (Gangraena emphysematosa)

Pow. Podhajce: Holendry.
Pow. Tarnopol: Kupczyńce.

4. Różyca świń — (Erysipelas suum)

Pow. Czortków: Szulhanówka.
Pow. Kamionka str.: Spas.
Pow. Podhajce: Hajworonka, Uwsie.
Pow. Przemyślany: Łahodów.
Pow. Zbaraż: Czahary zbar.

5. Wścieklizna — (Rabies)

Pow. Kopyczyńce: Liczkowce.
Pow. Zbaraż: Berezowica mała.
Pow. Zborów: Milno.

6. Cholera drobiu (Cholera gallinarum)

Pow. Czortków: Muchawka.

Ruch służbowy w Województwie Tarnopolskiem.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych zamianował Starostę w VI. st. sł. w Radziechowie Marjana Słońskiego Radcą Wojewódzkim w VI. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu;

przeniósł Starostę w VII. st. sł. w Skałacie Bronisława Michalskiego w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym do Radziechowa;

przeniósł Radcę Wojewódzkiego w VI. st. sł. w stanie nieczynnym w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Edmunda Zubrzyckiego z dniem 30 listopada 1927 w stan spoczynku;

przeniósł ze względów służbowych prowizorycznego urzędnika I. kategorji w VI. st. sł. Władysława Janowskiego z Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu;

ustalił Dra Teofila Baczyńskiego lekarza powiatowego w VII. st. sł. w Starostwie w Czortkowie za zgodą Pana Prezesa Rady Ministrów i Pana Ministra Skarbu w służbie państwowej.

Pan Minister Rolnictwa zamianował komisarza ochrony lasów w VII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim

w Tarnopolu inż. Mieczysława Gałeckiego wojewódzkim inspektorem ochrony lasów w Tarnopolu w VI. st. sł.;

przeniósł powiatowego lekarza weterynaryjnego w VII. st. sł. Eugenjusza Hirniaka na jego własną prośbę ze Starostwa w Nadwórnej do Starostwa w Tarnopolu.

Pan Minister Pracy i Opieki Społecznej zwolnił Naczelnika Wydziału w V. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Tadeusza Hilda na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 30 listopada 1927 ze służby państwowej z przyznaniem emerytury.

Pan Minister Robót Publicznych przeniósł referendarza w VII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim (Okr. Dyr. Rob Publ.) w Tarnopolu inż. Aleksandra Boberskiego do Urzędu Wojewódzkiego (Okr. Dyr. Rob. Publ.) we Lwowie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaliczyło urzędnika III. kategorji w X. st. sł. w Starostwie w Przemyślanach Stanisława Krzysika do kategorji urzędników podreferendarskich.

Wojewoda Tarnopolski z zarządzenia Ministerstwa Robót Publicznych przeniósł inż. Karola Szweda referendarza w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim (Okr. Dyr. Rob. Publ.) w Tarnopolu z dniem 1 grudnia 1927 w stan spoczynku.

Wojewoda Tarnopolski zamianował kontrolera w VIII. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Włodzimierza Filipowicza asesorem w VIII. st. sł. w kategorji urzędników podreferendarskich;

zamianował kontrolera w IX. st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Salamona Klarfelda sekretarzem w IX. st. sł. w kategorji urzędników podreferendarskich;

zaliczył urzędnika III. kategorji VIII. st. sł. w Starostwie w Borszczowie Leona Rachwała, urzędników III. kategorji w IX. st. sł. Michała Kuttnera w Starostwie w Zaleszczykach, Jana Grabowieckiego w Starostwie w Kawionce Strumiłowej, Władysława Poluchowskiego w Starostwie w Brzeżanach, Mechela Rakiera w Starostwie w Buczaczu, Michała Jakiela w Starostwie w Radziechowie, Konstantego Kołodzieja w Starostwie w Przemyślanach, Teofila Gancarza w Starostwie w Kopyczyńcach, Rudolfa Klimka w Starostwie w Skałacie, Gustawa Kopeckiego w Starostwie w Podhajcach, Władysława Krukowskiego w Starostwie w Trembowli, Rudolfa Pieprzaka w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu i Borucha Altschüllera w Starostwie w Czortkowie oraz urzędnika II B kategorji w X st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Mieczysława Janusiewicza i urzędników III. kategorji w X. st. sł. Stefana Hornatkiewicza w Starostwie w Borszczowie i Stanisława Jarosławskiego w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu — wszystkich szesnastu do kategorji urzędników podreferendarskich;

przeniósł ze względów służbowych referendarza w VIII. st. sł. Józefa Wojciecha Jackowskiego ze Starostwa w Złoczowie do Starostwa w Kamionce strumiłowej;

przyjął Adama Marjana Herasymowicza do państwowej służby administracyjnej w charakterze kontraktowego pomocnika referendarskiego z poborami wedle X grupy uposażenia i przydzielił go do służby w Starostwie w Tarnopolu;

zamianował z dniem 1 grudnia 1927 starszego ogniomistrza zawodowego 12 p. a. p. Mieczysława Kmiecika urzędnikiem III. kategorji w XII. st. sł. i przydzielił go do służby w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu;

dopuścił Władysława Wiszczuka do służby przygotowawczej w charakterze praktykanta III. kategorji z poborami wedle XII. grupy uposażenia i przydzielił go do służby w Starostwie w Zbarażu;

zwolnił urzędnika III. kategorji w XI. st. sł. w Starostwie w Przemyślanach Rudolfa Bilicza na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej z dniem 30 listopada 1927 ze służby państwowej z przyznaniem emerytury;

zwolnił urzędnika III. kategorji w XII. st. sł. w Starostwie w Brzeżanach Stanisławę Krasnodębską na podstawie art. 116 ustawy o państw. służbie cywilnej z dniem 12 listopada 1927 ze służby państwowej;

zwolnił urzędnika III. kategorji w XII. st. st. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Stanisława Czweczka na jego własną prośbę z dniem 31 października 1927 ze służby państwowej.

Dział nieurzędowy.

Rada miejska w Buczaczu nadesłała do Pana Wojewody Tarnopolskiego następującą depeszę:

Pan Wojewoda Dr. Kwaśniewski — Tarnopol.

Rada miejska w Buczaczu po dokonanym w dniu 26 listopada b. r. jednogłośnym wyborze burmistrza, zastępcy i asesorów przesyła na ręce Pana Wojewody wyrazy hołdu i czci dla Pana Prezydenta Państwa i Pana Marszałka Józefa Piłsudskiego polecając równocześnie miasto nasze opiece Pana Wojewody.

Burmistrz: **Prusak** Zastępca: **Dr. Meerengel**

Asesorowie: **Ufryjewicz, Bereza, Kornbluch.**

Unieważnienia dokumentów osobistych.

Justyna Podgórska naucz w Skorykach p. Zbaraż, unieważnia zgubioną legitymację urzędniczą Nr. 6421/26 wystawioną przez Kuratorjum O. S. L. Lwów.

Unieważnia się zgubioną legitymację strażnika lasowego Jana Kudyby z Pańkowicy małej.

Komunikaty pocztowe.

Z dniem 11 listopada 1927 wydzieloną została gmina Czepiele, powiat Brody z zamiejscowego okręgu doręczeń agencji pocztowej Ponikwa i przydzieloną do zamiejscowego okręgu doręczeń urzędu pocztowego Podkamień koło Brodów.

Z dniem 1 grudnia 1927 wydziela się gminę Podhajczyki powiat Przemyślany z zamiejscowego okręgu doręczeń urzędu pocztowego Kurowice i przydziela się do zamiejscowego okręgu doręczeń agencji pocztowej Pohorylce.

W urzędzie pocztowym w Witkowie Nowym (powiat Radziechów) zaprowadzoną została dnia 18 listopada b. r. służba telefoniczna i telegraficzna w ograniczonych godzinach dziennych.

Obwieszczenie konkursu.

Niniejszem rozpisuję konkurs na obsadzenie posady prowadzącego metryki izraelickie z siedzibą w Mikulińcach. Kompetenci winni prośby swe własnoręcznie napisane, wraz z metryką urodzenia, świadectwem przynależności, świadectwem moralności i zatrudnienia i dowodem posiadanego wykształcenia, należycie ostemplowane złożyć w Starostwie w Tarnopolu do dnia 31 stycznia 1928.

Starosta: w. z. **Woroszyński** w. r.

Konkurs

na posadę lekarza-kierownika Państwowego szpitala powiatowego (50 łóżek) w m. Wilejce Województwa Wileńskiego.

Uposażenie według VIII st. sł. tabeli stanowisk urzędników państw., stosunek służbowy na podstawie umowy na piśmie, ponadto lekarz-kierownik ma mieszkanie, opał, oświetlenie i całodzienne utrzymanie dla jednej osoby.

Od kandydata wymagana jest grnntowna znajomość chirurgji i położnictwa oprócz praktyki w zakresie innych gałęzi nauki lekarskiej.

Reflektujący na objęcie tej posady winni do dnia 20 grudnia 1927 złożyć na imię Wojewody Wileńskiego:

I. Podanie z załączeniem:

a) dyplomu lekarskiego lub uwierzytelnionego odpisu z niego,

b) uwierzytelnionego odpisu dowodu obywatelstwa polskiego,

c) urzędowego świadectwa zdrowia,

d) zaświadczenia z poprzedniej swej pracy, ewent. praktyki szpit.,

e) własnoręcznie napisanego życiorysu.

Termin składania podań upływa w dniu 20 grudnia r. b.

Za Wojewodę: **Dr. Kozłowski** w. r.
Nacz. Wydz. Zdrowia Publicznego.

Orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

1) Pomyłka władzy, polegająca na wyznaczeniu zobowiązanemu w pisemnem zarządzeniu terminu dłuższego niż ustawowy, o ile nie została na czas sprostowaną, nie może pociągnąć za sobą żadnych ujemnych następstw dla zobowiązanego, który wykonał nałożony na niego obowiązek w granicach terminu, uwidocznionego w zarządzeniu, a w szczególności władza nie ma prawa żądać od niego odsetek zwłoki za czas, który upłynął między terminem ustawowym a wykonaniem obowiązku w terminie, wynikającym z zarządzenia (Wyrok z 28 kwietnia 1925 r. L. rej. 1286/24).

2) Umowy o przeniesienie prawa własności nieruchomości ziemskiej, objęte, w myśl przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 1 września 1919 r. poz. 428 Dz. U., wymogiem uprzedniego zezwolenia władzy państwowej, podlegają należytości na zasadzie postanowień obowiązującej na obszarze b. zaboru austrjackiego ustawy z 9 lutego 1850, Dz. U. P. Nr. 50, dopiero od czasu udzielenia wspomnianego zezwolenia (Wyrok z 13 listopada 1925 r. L. rej. 1982/24).

3) Grzywna za nieuiszczenie lub nienależyte uiszczenie opłaty stemplowej nie stanowi kary w ścisłem znaczeniu tego słowa, lecz jest tylko podwyższoną opłatą stemplową, z tego więc względu winna być wymierzona kontrahentowi, a nie jego pełnomocnikowi, działającemu z upoważnienia.

4) Zasada prawna, że nikt nie jest obowiązany udowadniać fakty negatywne (affirmanti incumbit probatio) obowiązuje również i w postępowaniu administracyjnem, w szczególności w razie twierdzenia strony (kontrahenta w umowie), że nie wydała upoważnienia do zawarcia umowy w jej imieniu, ustalenie tej okoliczności obciąża władze. (Wyrok z 23 lutego 1926 L. rej. 1966/25).

5) Nabycie przez gminę miejską nieruchomości w drodze dobrowolnej umowy tylko wówczas traktowane mogłoby być przez władzę skarbową jako czynność prawna, dokonana na zasadzie ustawy z 26 września 1922, poz. 811 Dz. Ust. o rozbudowie miast, a więc jako objęta zwolnieniem od należytości i opłat stemplowych, ustanowionem w art. 32 tej ustawy, gdyby gmina wykazała władzy skarbowej, że postanawiając nabycie danej nieruchomości zarazem, w trybie zgodnym z obowiązującemi w tym względzie przepisami, oznaczyła, w sposób wiążący ją, przeznaczenie zakupić się mającej nieruchomości, odpowiadające celom wspomnianej ustawy. (Wyrok z 10 grudnia 1926 r. L. rej. 1682/25).

6) Jeżeli strona, zobowiązana na obszarze b. zaboru austrjackiego do ponoszenia należytości przenośnej, twierdzi wprawdzie, że cena kupna przewyższa wartość rzeczywistą przedmiotu nabycia, jako jednak motyw zapłacenia tej wyższej ceny przytacza okoliczności, z których wynika, ze odnosna cena jest ceną szczególnego interesu, a nie szczególnego upodobania, to władza skarbowa — wobec przepisów § 50 ustawy należytościowej z 9 lutego 1850, Nr. 50 Dz. U. P. i § 6 rozporządzenia cesarskiego z 19 marca 1853, Nr. 53 Dz. U. P. — oprzeć może wymiar należytości tylko na kontraktowej cenie kupna i nie ma powodu dowyczekiwania na wynik sądowego oszacowania. (Wyrok z 15 lutego 1927 r. L. rej. 3602/25).

7) Szczególne warunki dokumentu pełnomocnictwa, określone postanowieniem punktu 6 lit. c) uwag wstępnych do taryfy ustawy należytościowej z 9 lutego 1850, Nr. 50 Dz. U. P. austr., przedstawiają się jako bezwzględny wymóg korzystania z wyjątkowego uprawnienia, ustanowionego cytowanym przepisem. (Wyrok z 15 lutego 1927 r. L. rej. 1810/25).

8) O rozciągłości obowiązku opłaty skarbowej decydują zasadniczo, o ile poszczególne przepisy odmienne kwestji tej nie normują, postanowienia, obowiązujące w chwili zawarcia podlegającej opłacie czynności prawnej, względnie w chwili wystawienia podlegającego opłacie dokumentu. (Wyrok z 18 marca 1927 r. L. rej. 1100/25).

(Powyższe orzeczenia N. T. A. ogłoszone zostały w „Monitorze Polskim“ a mianowicie 1) do 4) w numerze 241 i 5) do 8) w numerze 247 z 1927 roku).

Z drukarni Leona Wierzbickiego w Tarnopolu, Pasaż Adlera l. 6. — Telefon Nr. 138.